

Dirk Reinhardt

čEZ
GORE
IN čEZ
MORJE

Slovenski prevod
Petra Anžlovar

salve

Knjiga **Čez gore in čez morje** je prejela naslednja priznanja:
Knjiga meseca, Nemška akademija za otroško in mladinsko književnost;
Ulmer Unke, Posebna nagrada žirije;
100 najboljših, Združenje nemških založnikov;
Nemška nagrada za mladinsko književnost, nominacija.

ČE BI SMELA POIMENOVATI GREČO, bi ji dala ime Pomlad. Kajti v tem času, spomladi, mine zimski mraz, ki je tako neusmiljeno oklepal gorsko vasico. Ni jim več treba vsako noč posedati okoli vročega kamna v zadušljivem skupnem prostoru v hiši, temveč lahko znova spijo na strehi pod zvezdami. Zaradi odjuge je narasel potok, na njegovih bregovih zeleni grmovje in sadna drevesa na očetovih poljih so pognala prve popke. Predvsem pa je pomlad čas, ko pridejo tod mimo Kučiji, nomadi, ki so iz prezimovališč na ravnini namenjeni v svoj poletni tabor v gorah. In z njimi pride Tarek, ki se tako dobro spozna na živali in trave in vetrove in ji vsakič, ko se vidita, pove novo, še bolj napeto zgodbo.

Soraja zavzdihne, ko pomisli na Tareka. Že prejšnje leto ga je nestrpno čakala, letos pa še bolj hrepeni po njem. Pravzaprav je namenjena po vodo k vodnjaku, vendar se je trdno odločila, da bo izkoristila priložnost in se povzpela na tisti kraj nad vasjo, od koder se vidi vse do ravnice in lahko že od daleč prepozna oblake prahu, ki jih dvigajo črede Kučijev.

Pot od očetove hiše do vodnjaka vodi po sredi vasi, paštunske vasice v odročni dolini, kakršnih je v gorah na stotine. Zelo blizu je meja s Pakistanom, da jo lahko skoraj vidijo. Vaške hiše se naslanjajo na pobočje, ki jih ščiti pred soncem in viharji. Večina je ilovnatih, nekatere pa so kamnite in v njih živijo družine, ki imajo v lasti žitna polja. Sorajina družina ima le polja s sadnimi drevesi, poleg tega pa nekaj koz in kokoši, zato je njihova hiša ilovnata. Vendar to ni slabo, saj ima ilovico raje od kamna, njeno rdečerjavo barvo in toploto, ki jo izžareva, ter vonj, še zlasti zjutraj, ko mama navlaži tla z vodo, da ilovica prav sladko in sveže zadiši.

Medtem ko gre z vedroma v rokah skozi vas, s pogledom drsi prek hiš. Pozna vse, ki tu živijo, prav vsakega. V hiši, mimo kate-

re pravkar stopa, živi Roksana z materjo, starimi starši ter brati in sestrami. Leto ali dve je mlajša od Soraje, vendar se skoraj nikoli ne prikaže, le tu in tam kot senca med vrati, ki izgine takoj, ko pride kdo po cesti. Ko je bila majhna, je morala gledati, kako so ji ustrelili očeta, prav tu, pri belem dnevu. Ubil ga je moški iz druge vasi, ki se je počutil razžaljenega. Od takrat ni spregovorila niti besede, z nikomer in tudi na cesto ni nikoli več stopila.

V sosednji hiši živi družina, katere najstarejši sin je lansko poletje odšel iz vasi. Ime mu je Rohani. Soraja se ga še dobro spominja, čeprav ga ni preveč marala, saj se je v njegovih očeh vedno, kadar jo je zagledal, pojavil posmehljiv, podcenjujoč izraz. Zdaj dela za Američane kot voznik. Pravijo, da tako zasluži trikrat ali štirikrat več, kot bi tu v vasi. Številni izgovarjajo njegovo ime z zaničevanjem in pravijo, da je izdajalec. Toda morda, pomisli Soraja, mu le zavidajo, saj je hiša njegove družine razkošno opremljena, razkošneje kot večina tukajšnjih hiš. Le ponoči, ko ameriških patrolj ni več blizu, se iz skrivališč v gorah prikažejo talibi in občasno obišejo njihovo hišo. Obiski niso prijateljski in Sorajin oče pravi, da Rohanijevo življenje ne bo vredno prav nič, ko jim pade v roke, saj bo moral umreti in se njegova družina ne bo več veselila svoje razkošne hiše.

Soraja stopa naprej in vihti obe vedri. O vsaki hiši ve kako zgodbo – čeprav je nikoli ne bi znala povedati tako dobro kot Tarek. Za trenutek obstane in se zaskrbljeno ozre proti goram. Prejšnjo pomlad je bil ob tem času že tu s svojo družino, pa tudi leto pred tem. Nekaj jih je moralo zadržati. Morda je le vreme ali pa imajo daljšo pot kot zadnjič ali pa se je zavleklo striženje ovac. Upam, da ni nič hudega, ji šine v glavo. Nato pa misel odrine, ko pred seboj zagleda vodnjak.

Tam se kot navadno veliko dogaja, to je osrednje vaško zbirališče, vsaj za ženske in otroke. Sem ne prihajajo le po vodo, temveč tudi, da slišijo, kaj je novega. Predvsem ženske s polnjenjem veder vedno zavlačujejo tako dolgo, kot je le mogoče, saj so vesele, da lahko vsaj enkrat na dan odidejo iz hiše. Seveda niso nikoli same, to pač ni dovoljeno. Starejše imajo s seboj katerega od sinov, mlajše pa katerega od bratov. Mlajše so vedno zastrte, starejše pa ne, največkrat se le pokrijejo z ruto, saj to ni več bistveno.

»Hej, Samir!«

Soraja se obrne. Pred njo stoji Nuri, fant, ki ga pozna iz šole in je leto ali dve mlajši od nje. Materi, ki ima na glavi zibelko z najmlajšim otrokom, pomaga nesti vodo. Z zarotniško kretnjo pokaže na hišo, ki stoji v bližini vodnjaka.

»Kot ponavadi, čez eno uro?« šepne.

Soraja ve, kaj misli. V hiši živi ena najjimenitnejših družin v vasi, doma imajo drobnega ptička, ki živi v kletki in ima čudovit glas. Ona in Nuri in še nekaj drugih so se prej občasno splazili k hiši, da bi ga poslušali, saj mu lahko zažvižgaš, on pa ponavlja za teboj. Očitno hoče Nuri tudi danes tja, toda ko Soraja pomisli na to, se ji zdi, da je poslušanje ptičkov že prerasla. To pač počnejo mlajši dečki.

»Ne, Nuri,« odvrne šepetaje. »Ne gre. Nekaj moram urediti.«

Obrne se stran od njega. Ko se je prikazala pri vodnjaku, so pogovori za trenutek zastali, zdaj pa se nadaljujejo. Ženske ji pokimajo. Nikoli ji ne dajo čutiti, da je drugačna, to počnejo le moški. Morda zato, ker si ženske lahko predstavljajo, kako ji je, moške pa to ne zanima.

»Samir!«

Pred njo se pojavi Rubina v spremstvu najmlajšega brata, ki ima že tri ali štiri leta. Nosi čador, ki ji delno zakriva obraz, toda Soraja jo takoj prepozna, saj živi le tri hiše od njih.

»Dobro, da sem te srečala,« reče Rubina. »Kako je Džamila?«

Džamila je Sorajina starejša sestra. Z Rubino sta prijateljici, toda zdaj, ko sta obljubljeni in se bosta še letos poročili, skoraj ne smeta več zapuščati hiše, niti se ne smeta medsebojno obiskovati.

»Vedno bolj vznemirjena je,« reče Soraja. »Zaradi poroke.«

»Da, vem,« odgovori Rubina. »Povej ji, da jo pozdravljam. In,« za trenutek stopi tesno k Soraji, »jo poljubi namesto mene. Slišiš, Samir? Zadnjič.«

Ko to reče, je njen glas žalosten, takoj zatem pa odide. Soraja gleda za njo, kako odhaja po cesti in vodi za roko svojega malega spremeljevalca, ki komaj hodi, ne da bi se spotaknil. Zavzdihne in tudi sama postane žalostna, ko pomisli na Džamilo. Potem se zasuka in odloži obe vedri v senčen kot pri vodnjaku. Pozneje se bo vrnila in ju napolnila, ne mudi se ji, mama ne pričakuje, da se bo takoj vrnila. Dovolj časa ima, da se z vzpetine nad vasjo razgleda za Tarekom, in točno to bo naredila.

Ko odide od vodnjaka, se razgleda po nebu. Jasen pomladni dan je, le nad gorami na jugovzhodu, v smeri meje, je nekaj oblakov. Moški delajo na poljih okoli vasi in na vrtovih, pozneje, popoldne, bo tudi sama odšla tja, da pomaga očetu in staremu očetu pri delu, vendar se ji ne mudi.

Zavije okoli vogala in takrat zagleda fante. Približno ducat jih je, točno tistih, s katerimi se največ družijo, v šoli, pa tudi zunaj nje. Pravzaprav je upala, da jih danes ne bo srečala, svoj mali izlet v gore je hotela ohraniti zase. Kratko premleva, ali naj se umakne, vendar so jo že odkrili.

»Hej, Samir!« zakliče eden od njih. »Kam pa greš?«

Soraja obstane in počaka, da pridejo do nje. »Po vodo,« reče.

»To mora biti posebna voda,« reče drugi in stopi v ospredje. Soraja se nakremži, ko ga zagleda. Davud je. Seveda! Kdo pa drug? Vedno znova se poskuša spreti z njo, pravzaprav vsakič, ko se vidita. »Saj sploh nimaš veder,« nadaljuje. »In vodnjak je tam spodaj.«

To je razlog, zakaj jih ni hotela srečati. Vedela je, da ji bo Davud zastavljal neumna vprašanja, prav tista, ki jih noče slišati.

»Po vodo grem v gore,« reče. »Tam je bolj sveža. In prinesla jo bom v ustih. Vanje gre namreč več kot deset veder, če jih široko odprem.«

Drugi fantje se zasmejijo, očitno menijo, da je v kratkem besednem spopadu zmagala. Le Davud se ne smeje. Strmi vanjo in nenadoma pripre oči.

»Opazoval sem te, Samir,« reče. »Zadnje čase pogosto hodiš v gore. In mislim, da tudi vem, zakaj.« Približa se ji in obstane tik pred njo. »Vohuniš za Američane.«

Soraja zadrži dih. To je skoraj najhujše, kar lahko tu komu očitaš, in še zlasti slabo je, kadar ti to očita kdo, kot je Davud. Lani je njegov starejši brat izginil. Pravijo, da se je pridružil talibom, ki preživijo v gorah in na drugi strani meje. Pred več meseci je v vas prišla ameriška patrolja in odpeljala Davudovega očeta, da bi ga zaslišali. Čez en teden so ga pripeljali nazaj, Soraja to dobro ve, saj je bila tam in je vse videla. Hodil je sključeno in šepajoč in nikomur ni mogel pogledati v oči. Izginil je v hišo in od takrat ga ni nihče več videl.

Številni mladeniči občudujejo talibe, ker so močni in pogumni ter se jih bojijo celo Američani s svojimi oklepnimi vozili in heli-

kopterji in raketami. Davud jih še posebno občuduje, predvsem po tistem, kar se je zgodilo njegovemu očetu. Rad pripoveduje bahave zgodbe o njihovem življenju v pakistanskih taborih za urjenje ter sanja o tem, da bo nekoč sam odšel tja in se bojeval proti Američanom kot njegov brat. Po vasi se šepeta, da že zdaj vohuni za talibe. Vendar tega ne moremo vedeti. To so le govorice.

Pravzaprav je vse skupaj podobno spopadu med dnevom in nočjo, pomisli Soraja. Podnevi prihajajo Američani, vdirajo v hiše, vse preiščejo in razmečejo, postavljajo neprijetna vprašanja s pomočjo tolmačev ter odvedejo vse, za katere menijo, da bi lahko bili v stiku s talibi. In ponoči, v varstvu teme, se z gora spustijo talibi in potrkaajo na vrata vseh, za katere sumijo, da sodelujejo z Američani. Dajo se postreči, grozijo članom družine in jih včasih tudi pretepejo. Večina vaščanov noče imeti opravka ne z enimi ne z drugimi in si preprosto želijo, da bi jih pustili pri miru. Vendar je to težko. Kako naj živimo v miru, če taborimo med dvema lačnima volčjima krdeloma?

Medtem ko se Soraji vse to pleče po glavi, Davud še vedno stoji pred njo in jo izzivalno gleda. Drugi fantje so ju obkrožili in čakajo, kaj se bo zgodilo. Soraja povese glavo in odvrne pogled, da Davuda zaziba v lažno varnost, nato pa se z vso močjo zažene vanj, s tako silovitim gibom, da se ta opoteče nazaj in pade na tla. To naredi zato, ker se je med fanti hitro in trdo naučila, da ne sme biti nikakršnega dvoma o tem, da je Samir, in ne Soraja. Pred nekaj leti je Davud tvegala in jo na cesti ogovoril kot Sorajo. Takrat je vedela, da je to odločilni trenutek. Stepla se je z njim, in čeprav je bil močnejši od nje, se je tako silovito branila, da je na koncu moral odnehati. Od takrat se ni nihče več od fantov drznil podvomiti o tem, ali je resnično Samir.

Davud skoči na noge. Obraz ima zardel in spačen od besa, videti je, kot da bo v naslednjem trenutku planil nanjo, da ji vrne milo za drago. Toda preden se to zgodi, stop mednju drug fant. Tršat je in visok ter za polovico glave večji od drugih.

»Ne tukaj,« reče in položi Davudu roko na ramo. »Zadevo lahko poravnamo z zmaji. Izzivam te. V Samirjevem imenu.«

Soraja zajame sapo. To je Hafiz, sin vaškega starešine Malika. Njegov oče je pristojen za glajenje sporov med vaščani in to počne zelo spretno. Verjetno bo tudi Hafiz nekoč postal vaški starešina,

naziv se največkrat deduje in je vsekakor primeren zanj. Tako kot njegov oče poravnava spore med moškimi, Hafiz posreduje med fanti. Soraja mu veliko dolguje, tega se dobro zaveda. Pogosto se postavi zanj, in sicer vedno tako, da ob tem ni videti šibka. Če ne bi bilo njega, bi bilo njeno življenje med fanti precej težje, to je dejstvo.

Davud s težavo potlači svojo jezo. S pogledom še enkrat poblisne proti Soraji, toda izziva na spopad z zmaji ne sme zavriniti, sicer bi izgubil ves ugled.

»Dobiva se ob potoku,« reče Hafizu, ne da bi odvrnil oči od Soraje. »Pojdi po svojega zmaja.«

Hafiz pokima, nato pa se obrne k Soraji. »Greš zraven, Samir?« vpraša.

»Da,« odgovori Soraja. »Pozneje. Pridem za vama.« In pogleda Davuda. »Ko končam z vohunjenjem.«

Davud odrine Hafiza in stopi k njej. »Ne misli, da je zadeva s spopadom zmajev končana,« reče. »O tem se bova še pogovorila. Samo midva.«

Stopi mimo nje in jo pri tem sune s komolcem. Hafiz gleda za njim. »Z njim boš imel še veliko veselja,« reče Soraji. »Toda to veselje bo bolelo.«

Potem odide tudi on, da bi se pripravil na spopad z zmaji. Drugi fantje jima sledijo, polovica Hafizu in druga polovica Davudu.

Soraja gleda za njimi. Popraska se po laseh, nato pa olajšano zadih. Še enkrat se je srečno izteklo, predvsem po Hafizovi zaslugi. Blagoslov je, da se je vmešal, sicer bi lahko pozabila na izlet v gore. Kljub temu pa bo nekoč morala obračunati z Davudom, to je neizogibno. Najbrž se zanj ne bo dobro končalo, vendar namerava svojo kožo prodati čim dražje.

Fantje so medtem odšli. Soraja se zasuka in odpravi naprej. Iz številnih hiš že diši po svežem nekvašenem kruhu in aromatično začinjenem pečenem mesu, ki ju ženske pripravljajo za kosilo. Ob misli na sočne koščke bravine, hrustljave perutničke in pekoča jagnječja nabodala se ji v ustih nabere slina. Toda zdaj ne sme sanjariti o hrani, zaradi srečanja s fanti je pozna. Ko se oče in stari oče opoldne vrmeta s polja, da kaj pojedsta, mora biti doma, pot v gore pa je strma.

Stopa mimo mošeje. V senci platan, ki rastejo pred njenim vho-

dom, pod njihovimi košatimi vejami sedijo mula in starejši moški iz vasi ter pijejo čaj. Mula je spoštovan mož, za Sorajo pa še posebno pomemben že od prvega dne njenega življenja. Mama je pred njo rodila šest hčera in vsi v vasi so se ji posmehovali, ker ji ni uspelo roditi sina. Očeta so pomilovali zaradi ženine nezmožnosti. Soraja si je vedno poskušala predstavljati, kako veliko je bilo takrat upanje njenih staršev in kako globoko njuno razočaranje, ko je na svet znova prirojala deklica – namreč ona. Bila je sedma hči in mula je naredil, kar so ga prosili starši: posegel je po starem običaju paštunskega plemenskega prava in Sorajo preprosto razglasil za dečka. Tri dni po rojstvu je dobila ime Samir in slovesno so jo nesli skozi vas. Vsi so vedeli, da je v resnici deklica, toda da bi končali sramoto njene družine, so se pretvarjali in jim čestitali za rojstvo sina.

Soraja za trenutek obstane, se obrne k mošeji in muli ter se prikloni. Mula dostojanstveno dvigne roko in pokima. Možje z belimi brki in brado, ki jim kakor venec obkroža glavo in ki sedijo ob muli ter pijejo čaj, ji prav tako pomahajo, se pod dolgimi kljukastimi nosovi nasmehnejo in zakličejo nekaj, česar ne razume. Ko se odpravi naprej, pa se ji nasmejejo na vsa usta z redkimi zobmi, ki so jim še ostali. Pospeši korak, saj se ji starci zdijo grozljivi. Nikoli ne ve, kaj naj si misli o njih. So resnično veseli, da jo vidijo, ali se le norčujejo iz nje?

Prašna vaška cesta se zdaj začne vzpenjati. Soraja se tega razveseli, saj ne bo več srečevala ljudi, ki bi jo zadržali. Za njo ostaja še več hiš, nato pa doseže rob vasi. Zadnja stavba, mimo katere gre, preden se cesta dokončno spremeni v pot, ki se vije proti goram, je šola. Nejasno se še spomni, kako so jo pred leti gradili. Pomagali so vsi moški iz vasi, tudi njen oče in stari oče, kamne so odklesali v gorah in jih zvelkli sem ter se z oslovskimi vpregami odpeljali do bližnje glavne ceste, kjer so naložili opeke in les in cement in druge stvari, ki so jih tja pripeljali tovornjaki. Izkopali so globoko jamo, vlili temelje in zgradili zidove, na koncu pa šolo odprli z velikim slavljem.

Do takrat je poučeval le mula v mošeji, po tistem pa so imeli pravega učitelja, ki je vsak dan iz mesta prihajal v vas, razen pozimi, ko je premrzlo, saj šola ni ogrevana. In zdaj, ko je zima mimo, se bo čez nekaj dni znova začel pouk. Soraja se ga veseli, saj rada hodi v šolo, kjer lahko vstopa v skrivnostni svet onkraj vasi, ki ga ni še nikoli

videla. Zelo je radovedna, včasih niti učitelj ne zmore odgovoriti na vsa njena vprašanja. Najraje ima računanje. Pri računanju je vse na svojem mestu, vse je zanesljivo in se ne spreminja in to jo pomirja. Rada ima svet števil.

V šolo lahko hodi ob dopoldnevih, ko imajo pouk fantje. Popoldanski pouk za dekleta pogosto odpade, saj ga številne deklice ne obiskujejo, ker se zdi njihovim staršem to odveč ali pa se bojijo maščevanja talibov. Talibi so dekletom prepovedali hoditi v šolo, in če to kljub temu počnejo, jih na ulici pretepejo. V bližnji vasi naj bi neko dekle, ki se je upiralo vsem prepovedim, polili s kislino po obrazu in jo iznakazili za vse življenje, da ne bo nikoli dobila moža.

Soraja se stresa, ko pomisli na to. Šolo je pustila za seboj in se že vzpenja po poti v gore. Ob takšnih mislih jo postane strah. Njeno fantovsko življenje se bo letos dokončno izteklo, tako je odločil oče. Ne morejo več odlašati s tem, je rekel, pravzaprav je že zdavnaj preseglá čas za preobrazbo v dekle. In kaj se bo zgodilo potem? Ne bo več šole, ne igranja s fanti! Ko pomisli na to, jo pogosto prevzame strašna žalost. Niti pomlad je ne more ublažiti in to je precej zgovorno. Tako zelo ji je všeč, ko je lahko zunaj, pod milim nebom, kadar koli ji ustreza. Zdaj pa bo tega kmalu konec in nikoli več ne bo enako. Nikoli več ne bo v potoku iskala kovancev ali se igrala z ovčjimi kostmi, nikoli več ne bo opazovala poplesovanja zmaja v zraku. Živela bo le še v tišini hiše, kot njene sestre, in nekoč ... Zastoka. Vedno, kadar si to predstavlja, ji je pri srcu tako težko, kot bi bila kamen na dnu rečne struge.

Požene se v tek po poti navzgor, kot da bi lahko tako ubežala mračnim mislim. Teče in teče, dokler izčrpana ne obstane, se z rokami opre na kolena in hlasta za zrakom. Trenutek pozneje se vzravna, zasuka in ozre na vas pod seboj. Tam so hiše, na drugi strani je potok, ob njem pa travnik, na katerem opazi fante. Od zgoraj so videti drobni kakor žuželke, vendar jih kljub temu loči med seboj, po njihovi hoji in gibanju. Na eni strani je Davud, zajeten kakor hrošč, vedno nekako napet in krčevit, na drugi pa Hafiz, slok kakor kobilica, sproščen in lahkonom, med njima pa drugi.

Davud in Hafiz sta odšla po svoja zmaja, ki sta najboljša od vseh zmajev v vasi, lahka in kljub temu uravnotežena, da lahko z njima izvajata najbolj neverjetne manevre. Hafiz je svojega sešil iz pisanih

kosov papirja, da sije kakor mavrica in je vsak dan videti drugačen, glede na to, kako ga obsije sonce. V nasprotju z njim je Davudov zmaj črn, tako papir kot tudi okvir, celo vrvica, s katero ga usmerja, je črna kakor talibski turbani. Oba se poženeta v tek, da bi zmaja spravila v zrak, Hafiz z dolgimi skoki, Davud pa s hitrimi koraki kakor rafal iz strojnice.

Soraja se požene naprej na rob pobočja, od koder lahko najbolje spremlja spopad med njima, ter z dlanmi oblikuje lijak pred usti: »Dajmo, Hafiz!« zatuli v dolino pod seboj. »Pokaži mu!«

Seveda je nihče ne sliši. Spodbudni klici drugih dečkov komaj prodrejo do nje, nasprotno pa ne gre. Povesi roke in molče opazuje počasno vzpenjanje obeh zmajev. Sprva ju Hafiz in Davud še držita narazen, toda takoj ko zavzameta nebo, se počasi približata drug drugemu. V pripravah na spopad sta vrvici zmajev namočila v lepilo in nato povlekla skozi steklene drobce, zato sta zdaj obdani z ostrimi kosci stekla. Oba poskušata s svojo prerezati vrvico nasprotnikovega zmaja.

Čaka ju trd boj. Zmaja sta približno na Sorajini višini, zato ima dober pogled na spopad, boljšega kot fantje ob potoku. Veter je ugoden, ne premočen ne prešibek, ter piha enakomerno, zato o zmagovalcu ne more odločiti nenaden preobrat. Zmaja najprej plešeta drug okoli drugega, se grozeče približujeta in hinavsko odmi-kata, nato pa spet preideta v napad, se zagozdita, zapleteta, kot bi se zavozlala, in nenadoma – glasno počí. Ena od vrvic se pretrga. Soraja zadrži dih. Pisani zmaj se zavrtinči in strmoglavi na tla. Le črni obstane na nebu in prhuta v vetru, kot bi se smejal. Davud je dobil bitko.

Medtem ko njegovi privrženci na bregu potoka plešejo od veselja, Soraja zavzdihne in se obrne stran. Izid spopada ji življenja ne bo ravno olajšal, to je jasno. Zdaj bo Davud še objestnejši in bolj samovšečen, kot je že tako in tako, in to bo morala prenašati. Vzpenja se po poti naprej in poskuša pozabiti na to. Kraj, od koder se bo lahko razgledala po ravnini, zdaj ni več daleč, ga že vidi. Z vsakim korakom, ko se mu bliža, se stopnjuje njena vznemirjenost. In veselo pričakovanje. Danes mora biti tam, oblak prahu, ki naznanja prihod Kučijev.

Pomisli na prejšnja leta. Vedno kadar Tarekova družina s svojimi

čredami pripotuje mimo vasi na poti v poletni tabor, se za več dni ustavijo, da napasejo ovce in trgujejo z vaščani. Potrebujejo žito in sadje in zelenjavo, vaščani pa pri njih dobijo meso in sir in jogurt in kože. Takrat imata s Tarekom vedno čas, da skupaj pohajkujeta po okolici. Tarek veliko ve o živalih in naravi in vremenu in teh stvareh in ona mu mora vedno pripovedovati o tem, kako je živeti v vasi in vse življenje preživeti na istem kraju, tega si namreč sploh ne zna predstavljati.

Priznati je treba, da je Tarek v marsičem čuden, toda najbrž ji je prav zato pri srcu. Ne govori veliko, včasih niti ne odpre ust, vendar se to spremeni, kadar pripoveduje katero od svojih zgodb. To počne sijajno in zelo rada ga posluša. Prejšnje leto je bila prvič povabljena k njegovi družini v tabor in naslednji dan je Tarek prišel k njim. Obakrat je bilo precej naporno. Čeprav Kučiji in vaščani trgujejo med seboj, se ne marajo preveč. Sorajin oče pravi, da so številni Kučiji tatovi. Svoje živali napojijo in napasejo, ne da bi kaj plačali, in včasih pokradejo celo žito s polj. Tarek ji je povedal, da njegov oče podobno udriha po kmetih. Da vihajo nosove in se imajo za boljše, ker živijo v hišah, ter da včasih ponoči kradejo ovce. Soraja skomigne z rameni. Še sanja se ji ne, ali kaj od tega drži.

Končno doseže vzpetino, s katere se lahko ozre prek ravnice. Zadnje korake preteče, in ko je na vrhu, se živčno prestopa z noge na nogo, si zastre oči pred soncem ter opreza navzdol. Potem se ji rame povesijo. Nič! Ne vidi ne čred ne nomadov. Pa čeprav bi morali biti že zdavnaj tu, zadnja leta so bili vedno že v vasi, ko so sadna drevesa pognala prve popke.

Razočarana se sesede na kamen. Le kaj se dogaja? Tareku ni nikoli povedala, da je pravzaprav Soraja, pozna jo le kot Samirja. Je kaj opazil ali začutil? Morda lansko leto. Letošnjo pomlad mu je hotela povedati, vse mu je hotela povedati, trdno se je odločila, zato ga tudi pričakuje z večjim vznemirjenjem in hrepenenjem kot kdaj prej.

Kajti zanesljivo drži: naj ima še tako rada svoje življenje kot Samir, z vso svobodo in prednostmi, ki jih prinaša, in naj se še tako boji trenutka, ko se bo to življenje končalo – vedno znova, ko pride pomlad in pričakuje Tareka, noče več biti fant.